No. 3010 Woensdag 14 Dec. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Der Mensch und die Kultur.

HUIZINGA'S PLEIDOOI VOOR ASCESE.

[illegible] al de cultuur in de arena geb[illegible]. Geen wonder, wanneer Prof. Huizinga schrijft: „dat het woord „cultuur" zelfs in zijn betekenis is vervaagd tot een vormeloze algemeenheid."

Het zal daarom misschien wat nut kunnen hebben, eens de aandacht te vestigen op het laatste boekje, wat Prof. Huizinga over dit onderwerp geschreven heeft.

De Leidse Hoogleraar Huizinga is een der weinige Nederlandse schrijvers van internationale naam.

Men behoeft slechts weinig gevoelig te zijn voor stijl, om in de woorden van Huizinga de diepe, religieuze bewogenheid der werkelijke naastenliefde te horen. De vraag naar het wezen van historie en cultuur is voor hem niet een practische en realistische nutmatigheidsvraag, maar een metaphysische heilsvraag. Bleek dit uit al zijn nieuwere geschriften, het wordt zeer stellig bevestigd door zijn nieuwste werkje, dat onder de titel „Der Mensch und die Kultur" — tot heden uitsluitend in de Duitse taal — het licht zag in de serie „Ausblicke", een uitgave van het Bermann-Fischer-Verlag te Stockholm.

„Dit [illegible] betrekkelijk geringe omvang (het bestaat uit 38 bladzijden) houdt zich achtereenvolgens [illegible] samenhangende vraagstukken [illegible], n.l. het speculatieve vraagstuk omtrent de inhoud van het hedendaagse cultuurbegrip en het practische vraagstuk omtrent de hedendaagse cultuurcrisis, juister misschien nog: de hedendaagse cultuurnood.

Het speculatieve deel bepaalt hij zich tot [illegible]en, hierop neerkomend, dat het cultuurbegrip sedert Burckhardt vager en meer omvattend is geworden, en ten gevolge hiervan minder overzichtelijk en minder beheersbaar.

„Tegenover den modernen mens is het beeld zijner cultuur een vormeloos monster. In de beheersing en bruikbaar-making van de natuur is deze cultuur oneindig ver doorgedrongen, en de geest is uiterst fijn geslepen. De cultuur is rijker en machtiger dan ooit tevoren. Maar men mist bij haar een echte, eigen stijl, men mist bij haar een enkelvoudig geloof, men mist bij haar het innerlijke vertrouwen op haar eigen houdbaarheid, men mist bij haar de maatstaf van haar waarheid, men mist bij haar de harmonie, de waardigheid en de goddelijke rust."

Het woord „cultuur" zelf is in zijn betekenis vervaagd tot een vormloze algemeenheid. „Wij gebruiken het, alsof wij met zijn inhoud geheel instemden. Maar dit is zelfbedrog". Aan een nieuwe begripsbepaling waagt prof. Huizinga zich niet in dit geschrift, [illegible] hij eigenlijk geen theoretische, maar alleen een practische bestemming meegaf. Het is in zijn wezen méér een maanwoord dan een wetenschappelijk betoog.

Het maanwoord van „een leider"? Neen, maar het maanwoord van iemand het gezag. Dit is nu eenmaal niet het [illegible] ting, waardoor de nivellering intrad, die de gehele maatschappij aan halfontwikkelden overleverde. Mercantiel-mechanische communicatie-middelen (de pers, de radio, en waarom niet ook de massa-bijeenkomst, het film-journaal genoemd) hebben het geestelijk verkeer oppervlakkig gemaakt, doch werden tegelijkertijd propaganda-middelen voor de massa-mechanisering der oppervlakkige idee tot leuze. De voedingsbodem van de cultuur, de persoonlijkheid, is hierdoor aangetast, tijdelijk ten gunste van het z.g. „collectief", dat meestal een mercantiel-mechanische nabootsing is van de organische gemeenschap. Huizinga spreekt in dit verband heel pakkend van het „proces der culturele galvanisering".

Vervolgens wijst hij op het onvermogen van de politiek om dit proces te sturen. Het is haar taak niet [illegible] richt op bepaalde doeleinden. Haar wijsheid is een wijsheid op korte termijn. Haar ideologische samenstelling is meestal uiterst los, hare middelen zijn zelden in juiste overeenstemming met haar doel en zij werkt altijd met een kolossale krachtverspilling. Meestal streeft haar daadvaardigheid naar het zoeken van een uitweg door een noodoplossing, ook al moet zij zich daarbij door een blinde waan laten leiden. Haar uitwerking, of wat men hiervoor houdt, is kort van duur. Een eeuw is hier al heel lang. Over de afstand van enkele eeuwen bekeken, worden haar waarden gering en onwezenlijk. Wat zegt ons vandaag de tegenstelling tussen Welfen en Ghibellijnen nog? Toch is die eenmaal even hartstochtelijk beleefd als heden ten dage de tegenstelling tussen de uitgestoken hand en de gebalde vuist. Maar iedere terzine van Dante leeft nog!"

Dat de staat geen uitkomst kan geven uit het cultuurprobleem, Huizinga herhaalt het aan het einde van zijn boek met een even klemmend betoog, als hij hier omtrent de politiek in het algemeen ten beste gaf. Misschien het diepste teken van cultuurverval is, dat de opperste cultuurzorg tegenwoordig aan de staat wordt toevertrouwd.

Waarvan is dan uitkomst te wachten? Is een saneringsproces van het culturele leven in Europa zelfs nog mogelijk? Men spreekt vaak oppervlakkig over het verwerven van een nieuwe cultuur, als ging het over het inzetten van een nieuw kunstgebit. Is vernieuwing mogelijk? Of moet de mensheid „terug naar het oude"? Tussen beide [illegible] wijst Huizinga een andere weg. [illegible] naar de eeuw vóór de grote cultuurcritiek van Kierkegaard, Dostoyefski en Nietzsche is niet mogelijk.

„En toch lijkt de taak, die onze tijd op zich moet nemen tot redding der cultuur op zulk een radicale onderneming. Het gaat zeer beslist om een berusting in het onweetbare, om een verzaken aan het boren en woelen in hetgeen aan de andere zijde der menselijke rede ligt. Nodig is een ascese van het denken omwille van de levenswijsheid."

Beslissende woorden zijn dit, waarin de wetenschap wederom vraagt om eerbied voor het mysterie. Ze komen overeen met de woorden, waarmede prof. F. J. J. Buytendijk een der laatste nummers van het maandblad „De Gemeenschap" opent onder de titel „Eerbied voor het Geheim."

Geen herstel van het nationalisme, zegt Huizinga, noch een betekenis tot de zogenaamde levensfilosofie, maar het herstel van een blindend gemeenschapsideaal, boven staat of ras, in en door de religie.

Dit is niet het herstel ener fatsoenlijke levenswijze bij de meerderheid. Huizinga gelooft zo min als wij aan de autonomie der ethiek, hij gaat zelfs verder en meent, dat het zedelijkheidsge[illegible] Doch een waar geloof herstelt het gemeenschapsideaal, de methaphysische gerichtheid, die de cultuur kan behoeden, ook waar de deugd wordt belaagd. Een waar geloof verzekert een „civilitas humana", zoals die Dante voor ogen zweefde, toen hij zijn boek „De Monarchia" schreef. Dan zou de staat ook weer als kader van de cultuur erkend worden, zonder zich als vader van de cultuur op te dringen.

De laatste conclusie van prof. Huizinga luidt, dat dit ware geloof voor ons het cristelijke moet zijn. De argumentatie hiertoe is niet rijk. Ze luidt:

„Dit geloof nu zou voor het Avondland alleen het christelijke geloof kunnen zijn. Onze cultuur blijft, spijts allen afval en alle verloochening, een christelijke cultuur. De christelijke opvatting omtrent de bestaande wereld blijft de levensatmosfeer van alle Westerse volkeren. Hoe talrijken, die zonder confessionele overtuiging of geformuleerde wijsgerige wereldbeschouwing, vele paden der gedachte een eindweegs hebben betreden, vinden niet aan het einde van hun speurtocht als de meest adaequate uitdrukking van onze menselijke verhouding tot het Zijn de ethiek van het christendom en de religieuze grondbeginselen over genade en verlossing. Ook al zou die voor hen slechts een vermoeden en een hoop zijn, het geeft hun toch een houding in het leven."

Wij kunnen ons een stelliger apologie voor het christendom als de ware godsdienst voorstellen, maar de Leidse hoogleraar wekt hier de indruk, dat hij — gedwongen tot beperking — zich voorzichtigheidshalve bepaalde tot vage aanduidingen, maar die den lezer te denken geven, en daarenboven alle mogelijke misverstand omtrent den spreker uitsluiten. In elk geval is Huizinga's conclusie van groot belang, omdat door haar de wetenschap, nu haar het cultuurvraagstuk werd voorgelegd in de vorm van een crisis, verwijst naar een beslissende instantie, die zij boven zich erkent, en die niet van deze aarde is. Verdedigers van het rijk des geestes beseffen weer, dat slechts het Rijk van den Heiligen Geest de eeuwen overmag.

Van „Los van Nederland" gesproken !

In het eindverslag over het nieuwe verkiezingsreglement vinden we van de zijde der minderheden de volgende stelling gelanceerd: „dat het ontwerp „(voor het nieuwe kiesreglement) de „handhaving van het Nederlands gezag in dit gebiedsdeel in gevaar „brengt."

Enkele verder:

„Zij, die streven naar „los van Ne„derland" — en het zijn er niet weini„gen — ... zien door het voorgestelde „kiesreglement hun idealen een belang„rijk schrede voorwaarts doen.

De katholieke leden hebben in het eindverslag op deze passage geantwoord met de volgende woorden:

„dat zij het ten stelligste ontkennen, „dat er niet weinigen zijn die streven „naar een „Los van Nederland", inten„gendeel bestaat er een groeiend stre„ven naar een zo innig mogelijke ver„eniging van Nederland en Curaçao, „welk streven door de toekenning van „het kiesrecht is versterkt, en door uit„breiding daarvan slechts kan toene„men.

„Autonomie, zoals neergelegd in de „grondwet 1922 betekent allerminst „het losmaken van de band tussen Ne„derland en de overzese Staatsdelen.

„Autonomie en het streven naar „los van Nederland" zijn twee totaal ver„schillende begrippen, die echter door „de minderheid op één lijn worden ge„steld. In dit verband moge er op ge„wezen worden dat zelfs het bezit van „volledige autonomie zeer goed kan „samengaan met de engste verbonden„heid aan het Moederland. Men denke „hierbij aan de dominion-status, waar„over ook in het Nederlandse parle„ment herhaaldelijk is gesproken in „verband met de staatsrechtelijke ont„wikkeling van de voormalige kolo„niën.

„Hiemede willen de leden aan het „woord geenszins zeggen dat er in Cu„raçao zulk een streven bestaat of dat „zij dit gewenst achten.

Men ziet dus dat het bestaan van een dergelijke „Los van Holland"-beweging niet geheel ontkend wordt; alleen komt men op tegen de bewering, dat het „niet weinigen" zouden zijn die er naar streven.

In de Nota naar aanleiding van het eindverslag, wordt door ons Bestuur over deze bewering der minderheden gezwegen. Het is echter mogelijk, dat ook in deze materie het Bestuur zich aansluit bij het betoog der meerderheid; want in het begin der nota wordt door den Gouverneur gezegd:

„Een categorisch bestrijding van het„geen de minderheid in het Eindver„slag mededeelt, zou in vele gevallen „moeten neerkomen op een herhaling „van het betoog der meerderheid, „waarin afdoende argumenten ter „weerlegging zijn verwerkt.

Toch hebben we het wel eens van belang gevonden, om in de historie te bladeren van de laatste jaren, in zake een „los van Hollandbeweging" op Curaçao: en waarempel, we kunnen de minderheden wat argumenten aan de hand doen!

Tegen wie deze argumenten het meest pleiten, laten we aan de beoordeling van onze lezers over.

Een lezing, welke nog niet zo lang geleden hier gehouden werd, door een medicus hier ter stede, over ziektes op Curaçao en waarbij de gele koorts ter sprake kwam en een verklaring werd gegeven, waarom de Hollanders wel en de Curaçaoënaars er geen last van hadden, heeft in die dagen genoeg opspraak gemaakt om daarover nog verder uit te weiden. Men behoeft dit misschien nog niet direct als een „Los van Holland-beweging" te kwalificeren; het was toch zeker een alleronvriendelijkste geste tegenover de Hollanders en zegt in deze betekenis misschien wel iets.

Meer merkwaardig is het volgende, wat de Amigoe reeds in het jaar 1932 heeft gesignaleerd, maar wat thans weer door de uitlating der minderheden bijzondere actualiteit gekregen heeft.

In het jaar 1931 verscheen bij de Societas-Verlag te Frankfurt een werk van Kasimir Edschmid getiteld „Glanz und Elend Süd-Amerika's".

Ook over Curaçao heeft deze schrijver heel wat te vertellen, wat te vinden is in de eerste 41 pagina's van het boek.

Het boek begint met een gesprek over Zuid-Amerikaanse revoluties, met name over Venezuela, dat gevoerd wordt aan boord van de „Boskoop" van de K.N.S.M., die op weg is naar Curaçao.

Het reisgezelschap bestaat, behalve uit de bemanning, uit Göhrs, de man met de hersens, n.l. de schrijver zelf; verder een Hollands Ingenieur, die van der Weele genoemd wordt en naar Curaçao gaat, om voor de Shell een tunnel onder de haven te maken voor 4 millioen dollar en dan een aantal Equatorianen en Columbianen.

In het tweede hoofdstuk bemerken we dat er ook nog een Curaçaoënaar aan boord is. De schrijver noemt hem „een jonge man uit Curaçao, die in Hamburg, Londen en Holland tropenhygiene heeft gestudeerd. Zijn moeder was een Spaanse, zijn grootmoeder een Française uit Guadeloupe. Zijn voorouders van vaders zijde waren alleen Hollanders. Hij heet Barnveldt."

Deze Dr. Barnveldt zou ook betrokken zijn geweest in de overval van Urbina. Want op zekere dag laat hij zijn portefeuille zien en vertelt daarbij: „de donkere vlekken, zijn het bloed van een arme kerel, die de Venezolanen hebben doorschoten bij de overval van Urbina. Ik bracht hem zelf in een auto naar het hospitaal. Urbina stelde mij daartoe in dien nacht een lijfwacht en zijn eigen, gerequireerde auto ter beschikking."

De „Boskoop" bleef enige dagen hier liggen en enkele reizigers hadden hun intrek genomen in hotel Americano.

Het is Zondag wanneer de Heren op het balcon van het hotel Americano zitten.

„[illegible] ik hier Gouverneur was [illegible] zegt hij, zou mijn eerste werk zijn „te bepalen, dat ze allen barrevoets moesten lopen".

Barnveldt, de Curaçaose dokter, heeft echter nog grotere plannen.

„Als ik Gouverneur was, zegt hij, zou ik aanstonds de zelfstandigheid van Curaçao proclameren; van Holland onafhankelijk."

Des middags, zo lezen we in het Boek, gaat Göhrs voor de tweede maal naar de plantage van de familie Barnveldt. Ook met de vader van Dr. Barnveldt, die Curaçao een geitenparadijs noemt, maken we kennis.

We krijgen daar nog meer te horen, ook over het Papiaments, waarin Göhrs spottend tegen Dr. Barnveldt zegt:

„Gij zijt toch een verstandig man. „Wanneer nu ook nog een eiland met „twee neveneilanden en 40.000 zwarten en 4000 blanken zelfstandig wil „worden; een eiland, waarop alleen „maar cactussen en geiten groeien en „een eiland waarop alles wat de mens „verlangt met schepen moet worden „aangevoerd — wanneer zulk een eiland een eigen staat wil worden, wat „zal er dan, mijn God, van de wereld „worden?

„Gij zijt toch een heldere kop, Barnveldt, een flinke verstandige Hollander."

„Neen, antwoordde Barnveldt, ik „ben op de eerste plaats Curaçaoënaar, „en dan ten slotte Hollander.

„Het is geen gekheid, dat wij hier „honderde jaren leven, en dat men ons „van boven af Gouverneurs stuurt, die „we niet gekozen hebben, en die ons „niet verstaan, en die men omgeeft met „een raad van mannen, die we zelf niet „benoemd hebben.

„Dat is „[illegible]" [illegible] het zou jou niet anders gaan."

Tot zover ons citaat uit het boek maar bij laten.

van Edschmid: [illegible] we zullen het [illegible]

De waarheden die men niet gaarne hoort, zijn dikwijls de waarheden, die men in de allereerste plaats dient te weten.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Het loopt naar de Kerstvacantie in de politiek, zodat het al betrekkelijk rustig is onder de grote mogendheden. Frankrijk alleen heeft nog kwestie met Italië omtrent de Italiaanse eisen in Tunis, Corsica en Nizza en deze kwestie loopt momenteel niet meer tussen de regering; maar het zijn de jongeren, de studentenorganisaties, die in verschillende steden deze actie voeren. De Italiaanse reering schijnt thans sterke maatregelen te hebben genomen om tot rust te brengen het vulkaantje, wat ze zelf heeft doen uitbarsten.

Dan heeft Engeland ook een kwestie met Duitsland in zake het Memelgebied. Memel was vroeger Duits; maar werd na de grote oorlog opgenomen in de nieuwe Lithauense Staat, waar het nu niet zo erg tevreden mee was. Men vond toen een oplossing in het z.g. Memelstatuut van 1924, waarbij Memel een vrijstaat werd. Doch in de laatste maanden vooral schijnt Memel heel erg de Duitse richting in te willen en zijn de verkiezingen dezer dagen en regle geweest, dan zouden de Nazis een zeer grote meerderheid hebben.

Maar Engeland vertrouwt de zaak toch niet erg en vermoedt weer het modderen van Duitse Nazis. Vandaar besprekingen van den Engelsen gezant met von Ribbentrop.

Toch zijn deze enkele feitjes van grote betekenis, omdat ook hier weer uit blijkt voor de zoveelste maal, dat de fascistische landen toch niet te vertrouwen zijn.

Midden in een politieke en diplomatieke ontwikkeling, welke, al zal zelfs een optimist als Chamberlain er geen wonderen van verwacht hebben, toch enig uitzicht bood, dat de basis voor een langduriger vrede, of wapenstilstand zo men wil, gelegd zou worden.

Eerst enkele weken geleden is het Brits-Italiaanse accoord van Pasen in werking getreden: de uiterst bekwame diplomaat François Poncet is te Rome aangekomen en is daar zijn werkzaamheden begonnen. Einde November brachten Chamberlain en lord Halifax een bezoek aan Parijs. En Chamberlain heeft zeker in het diepst van zijn hart het vurig verlangd nogmaals met Hitler, zo mogelijk in een vier-mogendheden-conferentie bijeen te komen, om de grote problemen, welke ook nu nog Europa voortdurend in spanning en zelfs hoogspanning houden, ten minste iets nader tot een pacifirerende oplossing te brengen.

Men begon twintig jaar verleden ook psychologisch te liKwideren. In dit opzicht is München inderdaad een keerpunt geweest. Zoals de "Temps" zeer juist constateert: „Het accoord van München, ongetwijfeld zeer smartelijk voor de Franse trots, is minder een besluit dan een constatering geweest. Het was als het ware noodzakelijk door de tegenstelling, welke bestond tussen de internationale verplichtingen van Frankrijk, aangegaan in een tijd waarin het in Europa over een verpletterende militaire superioriteit beschikte, en de feitelijke toestand na de massieve herbewapening van Duitsland en de fortificatie van het Rijnland. De consekwenties, welke Farnkrijk er uit moet trekken, zijn samen te vatten in de noodzakelijkheid om een einde aan deze contradictie te maken".

Dat is een duidelijke taal, welke met de werkelijke internationale toestand volop rekening houdt. En welke offers, vooral van de eigenliefde, het Frankrijk ook moge kosten, het is bereid die nieuwe toestand te erkennen. Het is zeker betreurenswaardig, dat daarbij de herbewapening van Frankrijk op de voorgrond wordt geplaatst. Geplaatst moet worden, wijl de geestesgesteldheid in bepaalde landen zodanig is, dat niet een rechtsbeginsel, hoe vaag ook, maar louter bruut geweld domineert. En dat niet alleen voor het heden, maar naar te vrezen is ook voor een toekomstig geslacht; want de jeugd wordt er bewust en stelselmatig opgevoed in de cultus van het materialistische militairisme, van de verheerlijking van het geweld, van de staatsverafgoding, van de rassenhaat.

Maar in de erkenning van de ware, normale, natuurlijke toestand ligt ten minste een winst. Mits deze werkelijk tweezijdig is. Want wat kan het Europa voor baat brengen, als Engeland en Frankrijk bereid zijn daarop hun politieke gedragslijn te bouwen, als andere landen een nieuwe onnatuurlijke toestand willen scheppen, welke even rampzalig voor de vrede zou zijn als die, welke nu tot de crisis van September geleid heeft.

Na de dreiging, welke over Europa heeft gehangen, hebben regeringen en volken beseft, dat er een rust en orde, en derhalve geen vrede en welvaart kan zijn, als men de internationale betrekkingen niet op een nieuwe basis regelde. En dan zijn het juist gebeurtenissien als die welke de vorige week in Italië hebben plaats gehad, die wederom de onontbeerlijke voorwaarde voor die betere relaties ondermijnen: het vertrouwen.

Dat is wel de diepste ondergrond van alle klachten en bezorgdheden, welke men in de internationale pers waarneemt: hoe kan men vertrouwen in Duitsland en Italië stellen, als deze landen geen enkele rechtsregel erkennen, als die van het beperkste eigenbelang of wat het daarmede meent te moeten gelijkstellen.

Er zijn [illegible] vertelsels die men van „horen zeggen" heeft.

CURACAO.

ASIENTO — B.O.Y.S. 0—1.

As scheidsrechter Jansen Vrijdagmiddag om 5 minuten over half 5 voor beginnen blaast, brengt Asiento op een zwaar veld de bal aan het rollen en ontwikkelt zich een vrij gelijkopgaand spel. Boelhouwer van Asiento stuurt al gamo twee mooie schoten in, die de keeper van B.O.Y.S. goed verwerkt.

B.O.Y.S. zit ook niet stil en we noteren een mooi schot van de linksbuiten, dat rakelings naast vliegt. Tot twee keer toe komt de B.O.Y.S.-midvoor alleen voor de keeper, maar beide keren trapt hij hopeloosn aast.

De tweede helft is Asiento bijna de hele tijd in de aanval, maar de beide backs, dapper bijgestaan door de keeper, keren elke aanval.

B.O.Y.S. bepaalt zich tot enkele snelle uitvallen, waarvan bij één de linksbuiten van dichtbij goed inschiet; 1—0 voor B.O.Y.S.

Van Asiento komt er nog een hard schot van de rechtsbuiten, van dichtbij ingeschoten, dat de B.O.Y.S. keeper goed keert.

Als de heer Jansen, die goed leidde, voor uitscheiden blaast, is de stand nog altijd 1—0, en heeft B.O.Y.S. een kleine, enigszins geflateerde, overwinning behaald.

J. S.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Aan de telefoniste bij de Lands Telefoondienst op Aruba Mej. A. I. Booi, is op haar verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De heer Othmar May, tijdl. deurwaarder der belastingen, is uit 's Lands dienst ontslagen.

De heer N. Th. A. Elie, R.K. Geestelijk van de 2de rang is in activiteit hesteld.

HR. MS. JAN VAN BRAKEL.

Naar we vernemen zal Hr. Ms. Jan van Brakel op 19 Dec. van hier vertrekken naar Nederland.

De reis gaat via Suriname, waar de Kerstdagen zullen worden doorge[illegible]

Op 25 Januari zal [illegible] wediep arriveren.

HET EERSTE OFFICIELE MULO-EXAMEN.

De vorige week is hier voor de Gouvernements-commissie het eerste Officiele Curaçaose Mulo examen afgenomen.

Het aantal candidaten bedroeg 14, allen leerlingen van het St. Thomas-college, welke allen zijn geslaagd.

Na afloop van het examen hield Dr. Goslinga, de inspecteur, een hartelijk speechje tot de leerlingen en in het bijzonder tot de leraren om hen geluk te wensen met het behaalde succes.

Maandagmorgen kwamen leerlingen en leraren bijeen op het St. Thomas-college, waar Mr. P. I. Verriet de diploma's uitreikte en daarbij tevens in een hartelijke toespraak, leerlingen en leraren geluk wenste, het het grote succes.

Het volgende jaar zullen de Gouvernements Mulo scholen en het St. Martinusgestcht de eerste candidaten hebben voor dit Curaçaose Mulo examen.

Wij schreven boven dat dit het eerste officiele Mulo-examen was van een van de Curaçaose scholen. Tot nu toe hield elke school haar eigen eind-examen.

Nu de minister heeft goed gevonden, dat men voortaan examen kan doen in Spaans in plaats van Duits, hebben de Curaçaose Mulo-scholen, in overleg met den Inspecteur van het Onderwijs, besloten het eigen eind-examen te laten vervallen, en te vervangen door het officiele mulo-examen.

Dit jaar kwam alleen het St. Thomas-college in aanmerking, omdat deze de enige Curaçaose Mulo-school is, buiten de Schroederschool, die al 10 leerjaren heeft.

Dit eerste examen is voor het St. Thomas-college een groot succes geworden. De veertien leerlingen van de 10de klas zijn allen geslaagd, terwijl no. 15 al in Juli l.l. voor het examen slaagde.

Een hartelijke geluk wens aan de geslaagden en aan de fraters mag zeker ook van onze kant niet ontbreken.

Het is voor de katholieke ouders een geluk, dat ze voor hun jongens zo'n goede mulo-school hebben; en zij, die nu nog hun toevlucht blijven nemen tot neutrale of openbare scholen zijn zeker niet te verontschuldigen.

Moge het St. Thomas-college groeien en bloeien!

EXAMENS.

In het College „Welgelegen" slaagden voor het diploma Kantoorstenograaf in de Spaanse Taal:

Annie Hese, Anna M. Bensaya, Nicasie Urdaneta.

Voor het diploma Kantoorstenograaf in de Engelse Taal: Nicasie Urdaneta.

Afgewezen één candidaat.

[illegible]

Anna M. Bensaya, Gabriële García, Carmen Pacheco en Nieves Ocando.

ONDERZOEK NAAR PETROLEUM IN SURINAME.

Het betreffend ontwerp met algemene stemmen aangenomen.

Gelijk de telegrammen reeds hebben gemeld, is op 1 December door de Staten aldaar 't ontwerp aangenomen betreffende het verlenen van een bijzondere vergunning tot onderzoek naar de aanwezigheid van petroleum aan de N.V. Nederlands Guyana Petroleum Maatschappij (dochter maatschappij van de Standard Oil Company).

Uit de Surinaamse pers vernemen we nader:

Voor dit doel is opgericht een hier gevestigde naamloze vennootschap: Nederlands Guyana Petroleum Maatschappij (Netherlands Guiana Petroleum Company), met een kapitaal van drie honderd duizend gulden.

Het Consortium heeft in onderzoek gevraagd de gehele kuststrook van Suriname. Deze strook is smal aan het begin, de Marowijne, en verbreedt zich geleidelijk naar het Westen. Aan de Corantijn strekt het onderzoekterrein zich uit van de zee tot Oreala. Aan de Coppename is de diepte van het terrein, van de zee tot ongeveer Cornelis-kondre. Aan de Suriname ligt het terrein tussen de zee en Chatillon.

De totale oppervlakte is meer dan anderhalf millioen hectaren, om precies te zijn: 1.683.200 H.A.

Waartoe zulk een oppervlak?

Omdat men niet weet — aangenomen dat de boringen succes hebben — waar ten slotte olie gevonden wordt, en de Standard natuurlijk niet het risico wil lopen, dat de vindplaats valt buiten het terrein waarop zij voorkeurrecht kan doen gelden. Zij vraagt dus de hele kuststrook in onderzoek en niet 50.000 hectaren, zoals onze Petroleum verordening aangeeft. Zij is daartegenover bereid om niet het gewone vergunningsrecht van een cent per hectare te betalen, maar anderhalve cent. Dit betekent, bij de gestelde oppervlakte, een bedrag van ongeveer ƒ 24.000 per jaar. Bovendien is zij bereid om een waarborgsom te storten, gelijk aan het vergunningsrecht voor een jaar. Mocht zij tekort schieten in de verplichting om het onderzoek in te stellen, dan vervalt dit bedrag aan den Lande. Daardoor zou de vennootschap het eerste jaar tweemaal het vergunningsrecht aan het Gouvernement betalen. Het spreekt echter vanzelf, dat wij liever zien, dat zij éénmaal het recht betaalt en het onderzoek naar behoren verricht.

De Petroleum Maatschappij wil liefst reeds in Februari a.s. een aanvang maken met het onderzoek. De nieuwe Staatsregeling geeft den Gouverneur het recht om de Staten een termijn te stellen voor de behandeling. De Gouverneur ad interim, Mr. J. C. Brons, heeft van dit recht geen gebruik gemaakt. Hij heeft zich er toe bepaald, zoals dat vroeger steeds gebruikelijk was, om een beroep te doen op de medewerking der Staten voor een spoedige behandeling.

Vertegenwoordiger van de Nederlands Guyana Petroleum Maatschappij is alhier de heer A. L. Owen.

NIEUWE UNIFORM DER MILITAIRE POLITIE.

In publicatieblad No. 107 is bepaald, dat met ingang van 1 Januari 1939 de kleding voor het korps militaire politietroepen is:

de uniform van het Nederland-Indische Leger, met als onderscheidingsteken de nestel van het Nederlandse Korps Politietroepen.

Muziekuitvoering a.s. Zondag n.m. 7.30 uur Brion-plein Muziekkorps Santa Cecilia.

1. Wilhelmus
2. Curaçao (mars) J. G. Palm).
3. Mireille (Selection) (Gounod)
4. Sobre las Olas (waltz) (J. Rosas)
5. Ensueño y Realidad (Danza)

— PAUZE —

6. Adagio de la Sonate Pathetique
7. Andante Symphonie (Josef Haydn)
8. Dansmuziek (Diverse).

[illegible] VOOR UITZENDING NAAR CURAÇAO.

Deventer: J. W. Budde, Adj. Comm. op Curaçao Veenweg 24.

Nijmegen: Mr. L. A. J. Weeber, Adj. Comm. op Curaçao, Groesbeekscheweg 162.

STAAT

van het aantal vaartuigen, die het eiland CURAÇAO in de maand November 1938 aandeden, met de vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

ZEILSCHEPEN.

		Inhoud in M3 Bruto	Netto
November	157	22202	19137
Vor. maanden	1476	147839	132752
Totaal	1633	170041	151889

STOOMSCHEPEN.

		Inhoud in M3 Bruto	Netto
November	560	6023426	3274029
Vor. maanden	[illegible]	63602118	34713054
Totaal	6271	69625544	37897083

WEGENVERORDENING.

Door Z. Exc. den Gouverneur is aan de Staten aangeboden een Landsverordening houdende vaststelling van voorschriften omtrent openbare wegen.

Zoals uit de Memorie van toelichting blijkt een zeer belangrijke verordening.

We ontlenen eraan:

Het Gouvernement is de laatste jaren voortdurend bezig geweest zijn wegen in behoorlijke staat te brengen en te houden en nieuwe aan te leggen. Ten behoeve van het moderne snelverkeer werden vele wegen geasphalteerd.

Voorzoveel het onderhoud der we- [illegible] in het algemeen dus voorzover de wegen eigendom zijn van het Gouvernement —, zal de bemoeiing der Overheid op dezelfde wijze worden voortgezet. Waar het onderhoud bij particulieren is, ontbreekt het in vele gevallen aan zorg daarvoor.

Het spreekt vanzelf, dat hier bedoeld worden openbare wegen. Wanneer de weg eigendom is van het Gouvernement, dan is daarmee de publieke bestemming als het ware gegeven. Niet alzo wanneer de eigendom van een weg is bij een particulier. Ook al wordt openbaar verkeer erop toegestaan, dan is de weg uit dien hoofde nog niet openbaar.

In Nederland heeft de jurisprudentie tot de totstandkoming van de Wegenwet in 1930 particuliere wegen slechts dan als openbaar aangemerkt, wanneer de bestemming ervan als zodanig door de eigenaren uit de feiten bleek.

Na 1930 geeft de Wegenwet (Stbl. 1930 No. 342) omtrent de openbaarheid van wegen duidelijke regelen.

De Wegenwet heeft voor het onderhavige ontwerp alleen gediend als model voorzoveel aangaat de definitie van openbare weg — en dan nog slechts ten dele — en verder voorzoveel betreft de overname door de Overheid van het onderhoud van particuliere wegen.

De Wegenwet verklaart een weg openbaar, die na het tijdstip van 30 jaren vóór het in werking treden der wet, gedurende 30 achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk is geweest en tevens gedurende die tijd is onderhouden door een publiekrechtelijk lichaam en ten slotte die, waaraan de rechthebbende de bestemming van openbare weg heeft gegeven.

Voor Curaçao is gemeend niet verder te moeten teruggaan dan 10 jaren. Een 30-jarige periode leek veel te lang voor een gemeenschap, welke in haar tegenwoordige staat in feite slechts een tiental jaren oud is.

De eindbeslissing of de in artikel 2 vermelde gronden feitelijk aanwezig zijn is aan den Kantonrechter gelaten.

De openbaarheid van een weg is een soort servituut op de grondeigendom (onus publicum). Dit servituut wordt er door de landsverordening niet op gelegd, het is er bereids op gelegd door den eigenaar zelf. De landsverordening constateert enkel het bestaan van het servituut.

De eigendom van de openbare weg wordt door dit ontwerp niet aangetast, evenmin enig ander verkregen recht.

„Geen redelijk belang wordt geschaad door [illegible] 10 jaar. Als men toch 10 jaar lang feitelijk iedereen over zijn weg heeft laten lopen, kan wel aangenomen worden, dat men dit gewild heeft en dat men niet geschaad wordt doordat de feitelijke toestand overgaat in een rechtstoestand.

Wil een particulier in de toekomst verhinderen dat zijn weg openbare weg wordt, dan plaatst hij een opschrift „eigen weg" of „particuliere weg" of opschriften van die strekking of hij stelt een afsluiting. Aldus hebben eigenaren, die de openbaarheid van hun wegen wilden voorkomen, in het verleden ook gehandeld.

Het Gouvernement kan zijn wegen altijd doen ophouden openbaar te zijn, een particulier slechts met vergunning van het Bestuur. Dit is daarom aanvaardbaar, omdat het Gouvernement geacht kan worden steeds met het algemeen belang rekening te houden.

De openbare wegen worden op een legger geplaatst zodat de legger bewijskracht heeft. Tegen de plaatsing er op is beroep op den Kantonrechter.

Ten aanzien van nieuwe wegen over een te verkavelen bouwterrein heeft het Gouvernement het in de hand om direct voor behoorlijke wegen te zorgen.

Bij de artikelen 39 en 40 van de Bouw- en Woningverordening 1935 (P. B. N. 64) is bepaald, dat bij verkaveling van bouwterrein de gronden moeten worden aangegeven, die voor wegen zullen worden opengelaten.

Het aantal, de richting, de lengte en de breedte worden door de bevoegde autoriteit vastgesteld.

Tenzij met het Gouvernement wordt overeengekomen, dat [illegible] en de aanleg en het onderhoud der wegen bij het Gouvernement zullen komen, blijft de aanleg der wegen en het onderhoud ervan bij den eigenaar.

Het Gouvernement kan dus van tevoren zijn gedragslijn ten deze vaststellen.

Er behoort iets gedaan te worden tegen het in abominabele staat laten van een aantal over bebouwde eigendomsterreinen lopende wegen, die in eigendom zijn bij particulieren, doch een openbaar karakter hebben. Wegen over complexen gronden als Fleur de Marie, Versaillesweg, Bergstraat, Monte Berde, Nieuw-Nederland, Domi en Marchena zijn niet meer in de tegenwoordige toestand te accepteren.

Het voorgelegde ontwerp bedoelt in het onderhoud ook van deze wegen te voorzien. De verplichting tot onderhoud van dergelijke wegen is gelegd op de eigenaren, omdat het in het algemeen de eigenaren zijn, die belang hebben bij de aanwezigheid en de goede staat van de wegen, die hunne terreinen doorsnijden. Immers door die wegen zijn hunne terreinen bebouwbaar geworden en in waarde gestegen en kunnen perceelsgewijze in huur of eigendom aan anderen als bouwterrein worden overgedragen.

Het is billijk dat een deel van deze waardevermeerdering wordt besteed aan het onderhoud van de wegen.

Een uitzondering is gemaakt voor de wegen, waarbij de eigenaren geen of weinig belang hebben, namelijk voor die wegen die voornamelijk voor het doorgaand verkeer dienen.

Door het bepaalde in artikel 7 is erin voorzien dat eigenaren van aan een weg belendende percelen als medebelanghebbenden bijdragen in de kosten die aan het onderhoud van die weg zijn verbonden. Gerekend is dat het op de gezamenlijke perceeleigenaren drukkende deel van de kosten in de verhouding 2 tot 2½ staat tot het geheel van die kosten; de perceel-eigenaren dragen dus gezamenlijk 80%, de wegeigenaar de overige 20 procent.

Tussen de perceeleigenaren wordt een zodanige kostenverdeling billijk geacht, waarbij ieders aandeel evenredig is aan de langs de weg gemeten breedte van zijn perceel.

Door het bepaalde in artikel 10 is rekening gehouden met de mogelijkheid dat ook de Overheid om redenen van algemeen belang medebelanghebbende bij het onderhoud van een weg wordt, en bijdraagt in de kosten van het onderhoud.

De staat van onderhoud, welke van particuliere openbare wegen verlangd wordt, zal zodanig moeten zijn, dat aan de eisen van het bestaand verkeer in verband met de aard der bebouwing erlangs gezegd kan worden te zijn voldaan.

Wanneer aan redelijke eisen niet is voldaan, dan kan het Gouvernement het onderhoud aan zich trekken en de kosten verhalen op de eigenaren.

ARUBA EEN EEUW GELEDEN.

In het jaar 1816 kreeg Nederland zijn A B C-eilanden weer terug van de Engelsen. Uit het verslag van de commissie, die met de overname belast was van het eiland Aruba, blijkt, dat Aruba in die tijd bewoond was door 1732 mensen.

In de gedetailleerde opgave van de commissie staat te lezen, dat er 4, zegge [illegible] Nederlanders, op het eiland [illegible]

Men kan in de geschiedboeken dikwijls lezen, dat men voor het jaar 1700 niet veel voor Aruba gedaan heeft, maar als er in 1816 maar vier Hollanders op het eiland zijn, dan zal de activiteit der Hollanders voor Aruba in die tijd ook nog wel niet groot geweest zijn.

Het merendeel der bevolking is katholiek. Priesters van de vaste kust hadden, juist ook daar er weinig Hollanders waren, volop gelegenheid gehad op Aruba te werken. (Er zijn dan ook veel namen bekend gebleven in de archieven).

Sinds het onderzoek naar de bodemgesteltenis van een zekere Prinz, uitgezonden op last van het gouvernement, was er niets meer gedaan voor de goud-exploitatie. Dat onderzoek had plaats gehad in het jaar 1727.

Doch toen er in de dertiger jaren van de vorige eeuw meer goud werd ontdekt, ontstond er een ware „Gold rush" Deze „Gold rush", die op niet veel uitliep, heeft een kapitaalverschuiving op Aruba te weeg gebracht, die nog lang voelbaar is gebleven.

Zo schrijft een reiziger, die in het jaar 1837 Aruba aandeed over de Playa „het enigste dorp of vlek op het eiland":

„Enige families in de stad, die merendeels door onderlinge huwelijken aan elkander vermaagschapt zijn, maken de kern der bevolking uit. De overige bewoners zijn voor het grootste gedeelte armoedig, hetgeen voornamelijk aan de ontdekking van het goud moet worden toegeschreven.

Velen, uitgelokt om spoedig rijk te worden, hebben na die ontdekking alle overige werkzaamheden, zoals landbouw en veeteelt laten varen, en zich alleen bepaald tot het zoeken en graven van goud.

En toen die bron, waaruit hunne tijdelijke welvaart voortsproot opdroogde, geraakten zij in het ongeluk, daar de lust tot de landbouw of ander nuttige bezigheid bij hen uitgedoofd was geworden."

Dezelfde schrijver vertelt, dat de pastoor zich het lot dier mensen aantrok en velen voor zich won.

Eigenaardig is het te moeten lezen, dat de handel grotendeels bestond in smokkelhandel op de kust.

Klachten over de haven werden er toen reeds geslaakt, dat wordt nu gelukkig geschiedenis.

Br.

K KRO O

Via P.C.J. Golflengte 31.28 m. 19.24 — 20.24 Curaçaotijd Wereldprogramma Zondag, 18 December 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. Actuele Aetherflitsen
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlands Kroniek
7. Gramofoonmuziek.

Koloniale uitzending van K.R.O. Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M. 9 — 10 uur Curaçaotijd.

1. Mars
2. Landbouwkundige Missie-Actie door Ir. J. P. Planje
3. Gramofoonmuziek

4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Gramofoonmuziek.

PLECHTIGE INWIJDING R. K. WERKKAMP.

Volgens ontvangen uitnodiging zal op Vrijdag a.s. 16 December des middags 4 uur de plechtige kerkelijke inwijding plaats vinden van het R.K. Werkkamp „Huize Don Bosco" op Brakkeput ariba, door Z. Hoogw. Excell. Mgr. P. I. Verriet, en de officiele opening door Zijne Excell. Gouverneur G. J. J. Wouters.

KALENDERS.

In dank ontvangen van de firma Ellis en Dania de Silsakalender.

Zeg altijd de waarheid, de hele, volle waarheid, maar maak ze nooit onnodig stug of scherp.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

Bij gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de Ned. Ind. Gas Mij. werd de directeur, de heer Sauter benoemd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau.

Het K.L.M. vliegtuig de Reiger, op weg naar Kaapstad, is te Johannesburg aangekomen en buitengewoon geestdriftig ontvangen.

CVV — KFC 2—5; Xerxes — Blauwwit 2—2; DWS — Sparta 3—1; HBS — ADO 1—1; Hermes DVS — Stormvogels 3—1; Haarlem — Feyenoord 1—4; VSV — DOS 1—2; 't Gooi — Ajax 0—0; DFC — VUC 2—3; Quick — Go Ahead 1—3; Heracles — ZAC 5—1; Hengelo — Tubantia 1—4; Enschede — Wageningen 2—1; Agovv — NEC 7—0; Juliana — Eindhoven 0—1; Longa — NAC 0—0; BVV — NOAD 2—2; MVV — Willem 2 1—0; PSV — Roermond 1—0; GVAV — Velocitas 2—1; Achilles — Be Quick 3—1; HSC — Leeuwarden 2—1; Sneek — Heerenveen 2—1; FVC — Veendam 2—2.

BEKENDMAKING.

De Directeur v/d Landsradio- en Telefoondienst maakt aan de telefoongebruikers bewesten de haven bekend, dat wegens de werkzaamheden aan de kabelverbindingen tusschen 14 en 22 December, eenige telefoonaansluitingen beurtelings voor korten tijd bbiten gebruik moeten worden gesteld. Deduur van onderbreking variert van een kwartier tot 2 uren.

PEN-VRIENDEN IN HET BUITENLAND.

Voor jongens en meisjes in Nederland is het niets nieuws om in Frankrijk, Finland, Engeland, Amerika, Zuid-Afrika en tal van andere landen briefvrienden te hebben, waarmee zij in het Nederlands, Frans, Engels of Duits over zichzelf, hun huis, omgeving, school, liefhebberijen enz. van gedachten kunnen wisselen. Zulk een gezellige briefwisseling heeft vaak een echte, langdurige vriendschap ten gevolge.

Door schoolmakkers, docenten, school- en andere bladen vernemen de leerlingen in Nederland, dat zij zowel door bemiddeling van hun school als direct van een Nederlands bureau een adres van een buitenlandse correspondent kunnen aanvragen, die zo mogelijk aan hun bijzondere wensen voldoet b.v.: belangstelling heeft voor padvinderij, postzegels verzamelen, sport, fotografie, litteratuur, muziek e.a.

INTERNATIONAAL JEUGDVERKEER, in September 1931 opgericht, is een nationale vereniging, gevestigd te Leiden, Witte Rozenstr. 56a (giro 191508, tel. 1103). Zij vertegenwoordigt niet slechts de schooljeugd in Nederland, maar ook die in de koloniën bij het Comité Permanent der Commissie voor Intellectuele Samenwerking te Parijs. Haar doel is het bevorderen van vriendschappelijk contact tussen de jeugd van alle landen, zonder onderscheid van godsdienstige of politieke richting.

Zij tracht dit doel op verschillende wijzen te bereiken, n.l.: door internationale vacantiekampen in het binnen- en buitenland te organiseren, verleden jaar in 8 verschillende landen; verder door het uitwisselen van jongelui, individueel of in groepen, door plaatsing [illegible] buiten- [illegible] bemiddeling der internationale jeugd[illegible] correspondentie, die de vriendschap helpt bevorderen tussen het opgroeiende geslacht. Zo werden in de 7 jaren van haar bestaan meer dan 40.000 jongens en meisjes met buitenlanders aangesloten.

Ook in Nederlands-Indië telt Jeugdverkeer leden, waaronder bijzonder ijverige, die niet slechts met Europese landen corresponderen, maar ook met de Philippijnen, Nieuw-Zeeland, Australië, Brits-Indië en andere landen. Het werk en doel van I.J. is echter nog veel te weinig in Curaçao bekend!, terwijl in het Moederland menig docent de goede gelegenheid om zijn leerlingen door een aantrekkelijke briefwisseling een vreemde taal practisch te laten beoefenen, niet gaarne meer zou willen missen.

Het bureau ontvangt stromen aanvragen zowel uit Nederland als uit het buitenland voor een briefwisseling met Ned.-Indië. Wie geen andere taal dan Nederlands kent, wordt met het Moederland, België of Zuid-Afrika aangesloten. Leerlingen, wier school lid is, betalen 20ct. bemiddelingsbijdrage voor een corresondentie, terwijl persoonlijke leden (*f* 2.— per jaar) behalve het orgaan der Ver. drie buitenlandse adressen kosteloos ontvangen. Wij vermelden ook, dat ieder leerling in Curaçao op aanvraag met een **Nederlandse** correspondent kosteloos kan worden aangesloten, indien hij of zij naam, adres, leeftijd, opleiding en eventuele bijzondere wensen opgeeft.

Laat dus nu ook de jeugd van Curaçao haar belangstelling tonen door een prospectus en maandblad aan te vragen. Ook de Curaçaose jeugd zal dan ondanks verschil van ras, klimaat en levensomstandigheden vrienden in het buitenland verkrijgen.

Leert elkaar kennen en begrijpen en de vriendschap komt vanzelf!

Bestuur: Mr. J. Kalff Jr.
Mevrouw Dr. M. Nieuwenhuis-von Uexküll
Prof. Dr. Ph. S. van Ronkel.

CURAÇAO.

Zeilvaart over de maand NOVEMBER 1938.

Aangekomen van:

ARUBA	38.
BONAIRE	28.
LA GUAIRA	3.
LA VELA DE CORO	12.
LAS PIEDRAS	1.
PAMPATAR	1.
PORT AU PRINCE	1.
PUERTO CABELLO	34.
RIO HACHA	2.
SAN PEDRO DE MACORIS	1.
SINT MAARTEN N.G.	1.
TUCACAS	18.
[illegible]	2.
Z[illegible]	15.
Totaal	157.

Vertrokken naar:

ARUBA	31.
BONAIRE	25.
CARTAGENA	1.
JACMEL	6.
LAS PIEDRAS	2.
LA GUAIRA	14.
LA VELA DE CORO	17.
MARIGOT	6.
PAMPATAR	1.
PONCE P.R.	1.
PORT OF SPAIN	1.
PUERTO CABELLO	39.
RIO HACHA	1.
SAN PEDRO DE MACORIS	1.
SANTA MARTA	1.
SINT MAARTEN N.G.	1.
SINT MARTIN F.G.	1.
TRINIDAD	2.
Totaal	151.

De gissing van den wijze is meer waard dan de zekerheid van den dwaze.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

Competitie overzicht A-Klasse 1938.

	Asiento	Feyenoord	Hercules	Hollandia	Jong Holland	R. C. C.	Scherpenheuvel	S.U.B.T.	Transvaal
Asiento	A	2—2	3—2	4—0	1—3	0—2	4—2	1—2	2—2
Feyenoord	2—2	V	3—1	5—0	2—5	1—6	3—2	0—2	2—0
Hercules	2—3	1—3	E	2—1	0—4	0—0	0—0	0—3	2—1
Hollandia	0—4	0—5	1—2	R	1—6	1—6	0—1	0—4	2—1
Jong Holland	3—1	5—2	4—0	6—1	Z	3—3	3—1	1—4	4—1
R.C.C.	2—0	6—1	0—0	6—1	3—3	I	4—2	0—1	1—1
Scherpenheuvel	2—4	2—3	0—0	1—0	1—8	2—4	C	0—2	1—1
S.U.B.T.	2—1	2—0	3—0	4—0	4—1	1—0	2—0	H	4—0
Transvaal	2—2	0—2	1—2	1—2	1—4	1—1	1—1	0—4	T

Competitie overzicht Junior Klasse 1938

	Hercules	Jong Holland	R. C. C.	Scherpenheuvel	S.U.B.T.
Hercules	X	1—2	0—0	0—1	0—2
Jong Holland	2—1	X	6—0	3—2	2—3
R. C. C.	0—0	0—6	X	1—8	4—2
Scherpenheuvel	1—0	2—3	8—1	X	4—2
S.U B.T.	2—0	3—2	2—4	2—4	X

WEDSTRIJD UITSLAGEN.

SU.B.T. 1 — JONG HOLLAND 1 4—1.
ATLETICO — JONG CURAÇAO 1—0.

Inschrijvingen: ALETICO: O. Leseur.
B.O.Y.S.: Ch. Dandlau, F. Harel, W. Sleeswijk, H. v. Tuyl, A. Voss. EL: S. D. de Windt.
SCHERPENHEUVEL: [illegible] Fung, E. Volkerts, A. Kaersen-
Afschrijvingen: B.O.Y.S.: L. Chin T lid), P. v. Sprang (thans gewoon lid) [illegible]hout (thans gewoon [illegible]

HET BESTUUR.